

„Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne, tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce.“

Jan 10,14.15.

ČERVEN 2019

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 1.6. – Čas ztrát
- 8.6. – Období obtíží
- 15.6. – Víra v rodině
- 22.6. – Co viděli v tvém domě
- 29.6. – Rodina a čas konce

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel sobotní školy	Kázání	Sobotní škola mládeže
1.6.	Květa Tyšerová	Jiří Loder - VP	Soňa Mročková
8.6.	Konference Brno		
15.6.	Tenkrát na Valašsku		
22.6.	Anna Petrovičová	Boh. Mroček	PTD/ I.Burešová
29.6.	Boh. Mroček	B. Novotná	S. Kimlerová

Blahopřání k narozeninám

- 3.6. - Jana Jančová
- 8.6. – Božena Rosecká
- 11.6. – Anna Petrovičová
- 14.6. – Jindřiška Mročková

ADRA Klub zdraví informuje

13.června – Mýty o manželství: Pokud mne miluje, musí se změnit...

Beseda s Martinem Žůrkem

27.června - Peru – země kontrastů s bohatstvím lásky

Beseda s Anet Pavlokovou - cestovatelkou s misijním zaměřením

Záznam promluvy bratra Stejskala při instalaci kazatele Pavla Kostečky v sobotu 25. května

1 Moj 26, 12.- dále

¹² Izák začal v té zemi sít a sklídl toho roku stonásobně; tak mu Hospodin požehnal.

¹³ Tak se ten muž vzmožil a rozmáhal se stále víc, až se stal velice zámožným.

¹⁴ Měl stáda bravu a stáda skotu i četnou čeládku. Pelištejci mu proto záviděli.

¹⁵ Pelištejci zasypali všechny studně, které vykopali Abrahamovi služebníci za Izákova otce Abrahama, a naplnili je prachem.

¹⁶ Abímelek řekl Izákovi: "Odejdi od nás, neboť jsi mnohem mocnější než my."

¹⁷ Izák tedy odtud odešel, utábořil se v Gerarském úvalu a usadil se tam.

¹⁸ Znovu kopal studně, které vykopali za dnů jeho otce Abrahama a které po Abrahamově smrti Pelištejci zasypali. Pojmenoval je stejně jako jeho otec.

¹⁹ Izákovi služebníci kopal v tom úvalu a přišli na studni pramenité vody.

²⁰ Ale gerarští pastýři se s pastýři Izákovými přeli: "Ta voda patří nám!" Proto tu studni pojmenoval Esek (to je Váda), že se s ním vadili.

²¹ Vykopali tedy jinou studni. O tu se také přeli, proto ji pojmenoval Sitná (to je Sočení).

²² Pak postoupil dál a vykopal další studni; o tu se již nepřeli. Pojmenoval ji Rechobót (to je Prostorná) a řekl: "Teď už nám Hospodin poskytl prostor, abychom se mohli na zemi rozplodit."

²³ Odtud vystoupil do Beer-šeby.

²⁴ Tu noc se mu ukázal Hospodin a pravil:.....

²⁵ Izák tam vybudoval oltář a vzýval Hospodinovo jméno. Postavil tam také svůj stan a jeho služebníci tam vyhloubili studni.

To je známý příběh a je o stěhování. Ne takovém, kde člověk jde za lepším, ale stěhování, kde je mu dobře ale je vyhnán tlakem okolí a musí se přesunout na jiné místo.

Měl sousedy. Možná Abímelek byl spíše titul než jméno. A ti sousedé vidí život Izákův ve své blízkosti jako něco, co je ohrožuje. A tak ho vyhánějí. Čteme o 4, 5 místech, které musel Izák navštívit a kopat znovu a znovu studnu. A já upozorním, že když kopete studnu, tak je to problém. Protože můžete kopat, ale nevíte, jestli narazíte na vodu. Proto mělo význam, že Izák kopal v místech, kde už studna pravděpodobně byla, protože mu to poskytovalo záruku, že na vodu narazí. Ale v zemi, kde je sucho, což byla značná část Palestiny, a je to země, která je dost suchá i dnes, to byla otázka života a smrti. To nebyl koníček, jako když každý něco staví, ale na vodě spočívalo bohatství a přežití rodiny nebo kmene. Když si vzpomenu na vyprávění o svém pradědečkovi, tak on byl také studnař. Kopal studny v našich podmínkách, a to byla nesmírně těžká práce. Protože když jste kopali do tvrdého materiálu, mohli jste zažít ten pocit, jako když jsme s kamarádem v 15 letech nastoupili na brigádu do JZD a tam jsme dostali za úkol vykopat příkop. Ne bagřákem, ale krompáči. A to ze začátku jde dobře, ale jak se dostanete na kamení a kopnete vši silou, krompáč se odrazí. Pocítíte zvláštní chvění v rukou a může se vám stát, že pokud nejste dobře trénovaní, krompáč v rukou neudržíte, protože necítíte vlastní ruce. Kopali jsme do hloubky jen 1 metr. Ale můj dědeček musel kopat, dokud se nenarazilo na vodu. A když se na ni narazilo, muselo se kopat ještě trochu hlouběji, aby to bylo jisté. Tehdy ještě neexistovaly gumáky. Takže jste měli koženou obuv, která se rozmočila a byli jste v mokru, v blátě. Ale když kopete dolů, možná by tam ani někteří nemohli být, protože ten prostor je užoučký. Když se dobře kope, tak hrozí sesuv. A když je to tvrdý materiál, těžko se dostáváte dolů. Můj dědeček zemřel mladý, neměl ani 30 let, protože se nachladil, asi dostal zápal plic a tehdy ještě v době bez penicilínu to takto dopadlo.

Kopat studny je těžká práce. Dnes se to řeší pomocí vrtů, takže je to spíše strojní záležitost, ale kdysi to byla ruční těžká práce. Kopete studnu a najednou se musíte posunout dál, někdo vás vyžene. Jednou se to může stát. Ale stane se to podruhé, a zase musíte dál. Potřetí a zase vás někdo vyžene. Někdo by řekl – to není požehnání, ale neštěstí, které se ve vašem životě odehrává. Ale jak reagoval Izák na to, že se musel stěhovat a utíkat? Jaký to mělo dopad na Izákův charakter a jeho chování k druhým lidem?

Ve 26. kapitole 14.verš – Izák měl čtená stáda bravu a čtenou čeládku, Pelištějci jim proto záviděli a naplnili studny prachem. Důvodem jejich špatného chování byla závist. Někdy se říká, že Češi jsou národem závistivých, ale není to tak jednoduché. Tady v textu starém tisíce let čteme, že závist existovala daleko dříve. Všimněte si, co říká v 16.verši Abímelek, jak představuje svůj záměr poslat Izáka pryč.

¹⁶ Abímelek řekl Izákovi: "Odejdi od nás, neboť jsi mnohem mocnější než my."

To je zvláštní. Evidentně to nebyla pravda. Tím mocnějším a agresivnějším byli nepochybně Pelištejci. Ale tu svou závist schovávali za orientální květnatou výmluvu. Jak závist Pelištejců viděl Izák?

Verš 26.

²⁶ Tu k němu přišel z Geraru abímelek se svým přítelem Achuzatem a píkol, velitel jeho vojska.

²⁷ Izák se jich otázel: "Proč jste ke mně přišli? Vždyť jste mě nenáviděli a vypověděli jste mě."

Izák to cítil jako nenávist. To jsou pocity, se kterými se musel vyrovnávat při nuceném stěhování. Není to jednoduché, i když Izák byl takovým polokočovníkem, takže jeho stěhování bylo v mnohých ohledech jednodušší než dnes. Ale přesto se stěhuje dál a je neustále ochoten znovu a znovu kopat studně. Kdysi jsem slyšel zkušenost Čechů, kteří se

dobrovolně vystěhovali pod vlivem propagandy tehdejšího SSSR do Ruska. Uvěřili, že budou mít pozemky, peníze a možnost podnikat. Postavili si domek a začali hospodařit. Jak přišla změna režimu, o všechno přišli. Tak to zkusili znovu. Znovu postavili domek, znovu začali hospodařit, a zase přišel nějaký soudruh a všechno zabavil. Podruhé. A zkusili to potřetí, naposledy. A už jen čekali, který soudruh zase něco vymyslí. Ale Izák je ten, který se tomu nepoddá. Znovu kope studny. Ta studna nikdy nesloužila jen jemu. A nejen že kope studny, ale i něco buduje. Buduje oltáře. Na jeho charakteru vidíme, že stěhování bylo něco, co přetvořil Ježíšovským způsobem.

Jan 17, 14.

¹⁴ Dal jsem jim tvé slovo, ale svět k nim pojal nenávisť, poněvadž nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa.

Mat 5, 44.

⁴⁴ Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují,

⁴⁵ abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé.

Jan 16, 33.

³³ To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.

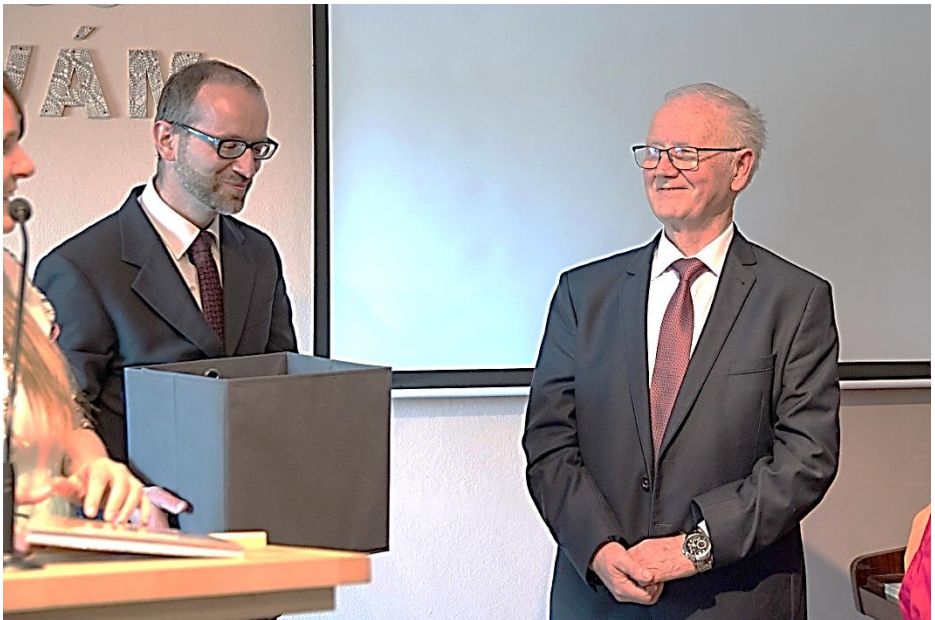
Izák, i když žil mnohem dříve, než tyto výroky mohly být řečené Pánem Ježíšem, tak podle nich žil. V tom prostředí, které nebylo jednouché, on už je žil. Jeho vztah k lidem nebyl zatížený negací nebo nenávisť. Naopak, když se podíváme na jeho dílo, on stále buduje. Kope studny a buduje oltáře. Když se podíváme na průměr studně vody a voda podle

evangelia – misijní práce, oltář – místo vzývání Božího slova, tak můžeme vnímat, že Izák takovým kazatelem, který svým postojem k druhým lidem, nejen kázáním, ale i budováním konkrétních věcí, představuje ideál věřícího člověka pro dnešek. Člověka, který nemusí být vždy přijímán, někdy se octne v různých tlacích. Ideál v tom, že nepodlehne negativnímu, nenávisti. A studny a oltáře, aby byl chválen Bůh, buduje stále znovu a znovu.

Kdysi jsem dostal do ruky verš:

Dávej si pozor na své myšlenky, stávající se tvými slovy. Dávej si pozor na svá slova, stávají se tvými činy. Dávej si pozor na své činy. Stávají se tvými zvyky. Dávej si pozor na své zvyky, stávají se tvým charakterem. Dávej si pozor na svůj charakter, stává se tvým osudem.

Příběh o oltáři a studni je příběh o tom, jak Izák se nenechal okolím tvarovat. Ale naopak on tvaroval své okolí. I když se zdálo, že jeho práce je bez výsledku a smyslu, on pokračoval dál, A to věřím, že je dnešním úkolem a výzvou pro nás i dnes.

HELFŠTÝN 2019

Jak víte, každý rok se účastníme mládežnické akce Helfštýn. V letošním roce to nedopadlo jinak, i když jsme byly z naší mládeže jen dvě účastnice a bez vedoucího. S Jindřiškou jsme dojely do rekreačního střediska U Kateřiny ve Štramberku a šly se ubytovat na chatku ke kamarádkám z Valašských Klobouků. Večerní program nás uvedl do děje v knize Exodus a my šli spát natěšení na další den.

Probudili jsme se do krásného slunečného sobotního dne a byli plní energie, abychom si ho mohli naplno užít. Jindřiška a já jsme byly spojeny s Valašskými Klobouky a to byl i důvod, proč jsme dopolední velkou hru skoro vyhráli. Jelikož jsme se celý víkend bavili o deseti egyptských ranách, jednou z aktivit bylo i vytváření "vředů" na rukách mládežníků, které vedoucí vybrali.

Dali jsme si výborný oběd a čekal nás menší výšlap. Když jsme došli do Štramberku, začali jsme plnit úkoly na stanovištích a snažili se ze všech sil. Zanedlouho vypršel čas a my se vydali zpátky do tábořiště. Přišli jsme strašně unavení, ale výletem den neskončil, protože nás ještě čekala noční hra. Museli jsme se naprosté tmě bloudit lesem k lucernám s papírky, na kterých byly napsané předměty a poté zpátky na stanoviště, kde jsme tyto předměty mohli prodat. Nebylo to ale

tak jednoduché. Mezi lucernami a stanovišti se pohybovali rádci, kteří vás mohli chytit a vy jste pak museli splnit nějaký úkol. Věřte nebo ne, ale dělat například kliky v mokré hlíně po dešti není zrovna příjemné. Hra skončila a my šli s chutí spát.

Poslední den začal dost smutně, protože jsme si všichni uvědomovali, že se za pár hodin budeme muset rozloučit. Ještě ale nebyl konec a tak jsme se vrhli po hlavě i do poslední velké hry. Zase jsme chodili po stanovištích a řekla bych, že jsme byli docela úspěšní. Došlo na vyhodnocení všech her a my s Jindřiškou zjistily, že jsme vyhrály dvě stolní hry pro naše pathfinderské schůzky. Vděčíme za to Valašským Kloboukům, protože bez nich bychom toho nedosáhli. Hlavně chceme všichni moc poděkovat Bohu, že nás po celý víkend chránil a že se nám počasí tak vydařilo.

Adélka Vráblová

Oddělení služby ženám zprovoznilo nový web nejen pro ženy a nejen z naší církve.

www.sluzbazenam.cz

Eku fajer na rozloučenou

Loučí, loučí se město v údolí

Přátelé a místa známá a chaloupky pod horama

Mává, mává Ti celé okolí

Bůh Tě chraň, ať půjdeš kamkoli.

(Fr. Tomanec)

Tak už je to tady. Po 7 letech trápení s naším sborem prchá Pavlík Kostečka do *okresu na severu*. Sice ne na výbor KSČ, jako v kultovním totalitním seriálu, ale do sborů Dětmárovice a Bohumín. A mává mu vskutku *celé okolí*. Již zmíněný emigrant se nechal slyšet, že netušil, kolik oslav čítá jedno loučení. Oslava se sborečkem valmezských ostatků, oslava ve Vsetíně a teď ještě toto ! Také my, eku výletníci z nejrůznějších církevních ohrádek, jsme totiž pocítili nutkavou potřebu svého kamaráda a brášku poplácat po rameni a popřát mu vedení a ochranu našeho Tatínka. A proto jsme uspořádali jednoho nedělního květnového podvečera eku fajer, jak říkáme my, fonetici ☺ .

Pozvánka na akci zvala ke srazu před modlitebnou CASD na 18.hodinu.

Zpočátku to vypadalo jako po potopě – jen organizátoři, oslavenec, „náš Péťa“ a eku pes Hačikó. Nu což, řekli jsme si, tentokrát to bude setkání v komorním složení. A po uplynutí nezbytné

valašské čtvrthodinky jsme se vydali na místo určení – k ohništi nad Oborou.

Volba lokality vzešla z hlavy Františka publikána Tomance zvaného FrTom. Vykreslil nám místo v růžových barvách. S vidinou kouzelného zeleného paloučku daleko od lidí, možná i s krásným výhledem na město, prostorného ohniště a příjemného posezení jsme poslušně cupitali za ním. Mělo nás varovat, když jsme z pěkné asfaltové cestičky náhle odbočili do neudržovaného listnatého lesa. Za nadšeného povzbuzování místních klíšťat jsme se prodírali po sotva znatelné cestičce stále výš. Naše otázky: „Už tam budem?“ nabíraly na intenzitě. Minuli jsme ložnici bezdomovců pod rozložitým stromem plnou nezbytností typu staré hadry, flašky, igelitky a skoro zachovalá kabelka pamatující výrazně lepší časy. Podle FrToma šlo o jedinou a vskutku nejlepší cestu k ohništi. Mnohému z nás přišla na mysl dnes již legendární hláška z filmu pro děti *Knoflíková válka*: „Kdybych to býval byl věděl, tak bysem sem býval nechodil.“

Nakonec jsme bez úhony dorazili na místo určení. Pravda, k paloučku s výhledem na town mělo daleko. Spíše jsme si připadali jako v díře po granátu pradědečka fašisty. Místo jako stvořené pro ukrývání věřících v době totalitního režimu. Kdo ví, možná že jednou budeme rádi, že ho známe ☺ .

František nám vysvětlil, že místo skutečně bývalo krásnou loukou, ale před 30 lety. Nevadí, alespoň jsme chráněni před zvědavými zraky hasičů.

Vždy připravený Franta předem

uchystal dřevo, vatra i posezení na kmenech štíhlých stromů. Vypadali jsme trošku jako slepice na hřadu. Nejedem kurník by nám záviděl.

Od té chvíle se naše stanoviště změnilo v telefonní ústřednu. Mobily začaly vyzvánět. Opozdilci dorazivší k modlitebně zjistili, že fajer se nekoná na sborové zahradě, ale kdo ví kde. Všichni dostali od Franty naprosto přesné souřadnice: „Jsem v Oboře, nahoře.“ Pravděpodobnost že nás někdo najde, byla asi taková, jako že se Země srazí příští týden s obřím meteoritem. K našemu úžasu trefili všichni. Jen nás udivilo, že přišli z úplně opačné strany a říkali něco o krásné široké cestě...

V celkovém počtu 11 lidíček a pes jsme zapálili oheň. Náladu byla výborná, vtipy a historky sršely jako jiskry z našeho táboráku. Společné posezení jsme zahájili zpěvem písní chválících našeho společného Otce. Vždyť jen díky němu jsme se dali dohromady a vytvořili nádhernou partu přátel napříč církvemi, a prožili mnoho nezapomenutelných chvil.

Pavlíka přepadl hlad a tak jsme se pustili do opékání přinesených uzenin.

Jako by si to Hačikó vymodlil – ze záhadných důvodů jeden buřt za druhým padal z klacku do ohniště a on měl o bohatou večeři postaráno. Je záhadou, jak se mohlo tolik jídla vejít do tak malého žaludku.

Našeho milého kazatele jsme následně zasypali mnoha otázkami „na tělo“. Takže už víme, že jeho představa o konci světa na Valašsku byla mylná. Víme, co ho vyvedlo z rovnováhy po příchodu k nám, víme jak mu tetičky „nabízely roby“. Víme, co se u nás naučil, co

mu práce s věřícími nejen z našeho sboru dala, po čem se mu bude stýskat. Následně se karta obrátila – každý z nás se vyznal z toho, čeho si na Pavlovi cení a co nám dal on. Bylo to dojmavé, milé a upřímné.

Vědomi si toho, *Kdo* je Pánem nad námi a bez *Koho* nic nejde, pomodlili jsme se všichni za Boží ochranu, požehnání a vedení pro Pavla na novém působišti.

Ani jsme se nenadáli a obestřela nás tma. Vidina zítřejšího vstávání do práce nás donutila uhasit oheň a společně se vydat z Obory zpět ke sboru za svitu baterek a mobilů. Tentokrát po široké a schůdné cestičce.

Mává, mává Ti celé okolí

Bůh Tě chraň, ať půjdeš kamkoli, milý Pavlíku. Budeš nám chybět.

Iva Burešová

Veletržní – „Blíž“

Být si blíž – o to jde. Blíž k sobě navzájem, blíž k Bohu, blíž... Blížkost je hodnota, na které v životě doopravdy záleží. Vždyť nikdo ve skutečnosti nechce být osamělým ostrovem, který si žije jen sám pro sebe. Každý z nás potřebuje lidi a Boha. Všichni potřebujeme dělat krůčky k přiblížení se a v křesťanství platí, že čím blíže jsme středu, který nás spojuje, tím blíže jsme také jeden k druhému.

Další akce, které jsme se v květnu zúčastnili, bylo tradiční setkání mládež s názvem Veletržní v Brně. Letošním hostem, který nás v sobotu provedl tématem „Blíž“, byl kazatel a předseda Českého sdružení Vít Vurst. V

sobotu večer proběhl koncert Pavla Helana.

Dan odjel na setkání již v pátek, já s Nikčou a Jindřiškou až v sobotu. První věc, která nás zmátla, byl rozdávání různě barevných náramků na vstupu podle toho, zda jsme zadáni, nebo ne 😊 . Přivítali jsme se s kamarády a šli si sednout do konferenční místnosti Semillasa. Čekaly nás krásné chvály, kratší kázání a čtení z Písma. Bylo poledne a my jsme se přesunuli do sboru CASD Brno – Střední.

Zde jsme dostali skvělý oběd. Poté jsme se nahlásili do různých workshopů. Já a Jindřiška jsme si vybraly workshop Přátelství mezi mužem a ženou, který byl opravdu zajímavý. Pozorně jsme poslouchala do té chvíle, než jsem 2x omdlela kvůli vydýchanému vzduchu. Někteří z nás se pak šli projít po okolí a užili jsme si pěkné sluníčkové počasí. Následoval koncert Pavla Helana. Moc se nám líbil.

Večer se nachýlil a nastala chvíle, na kterou jsme se netěšili. Museli jsme se rozloučit. Mrzelo nás to hlavně proto, že jsme si našli nové kamarády, se kterými se nám nechtělo loučit. Jenže museli jsme. Nasedli jsme do autobusu směr Olomouc. Tam jsme přisedli na vlak a unaveni se nechali odvézt k domovu.

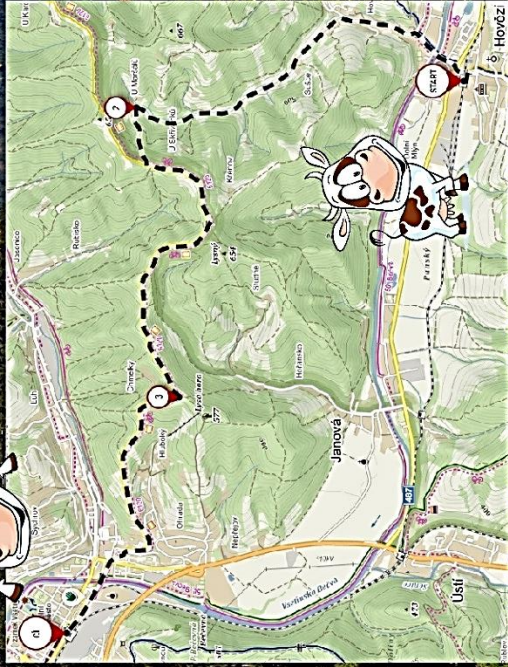
Veletržní jsme si užili a příště určitě pojedeme zase.

Adélka Vráblová

Zveme všechny Boží děti na 14. eku - výšlap

Po stopách šilných krav[®] na trase Hovězí - Vsetín

v neděli 23. června 2019

Motto: "Radosné srdce
hojí rány, kdežto ubitý
duch vysušuje kosti"
(Př. 17. 22)

Trasa: Hovězí - Hovízky - U Maršálů - hřeben - (dále po žluté)

Lysý, sedlo - Vsetín

Délka: 11 km

Ojezd- vlak: Valmez 13.24, přestup Vsetín 13.53,
příjezd Hovězí 14.02

Program: jako obvykle

(počtivá pěší chůze, písničky, modlitby, sdílení,
kraviny)

Promluva - Hana a Roman Machovi

Návrat- vlak: Vsetín 19.50, příjezd Vsetín 20.08

KONTAKT: Jarka Krutílková +420 724 145 316, krutilkova.jarka@seznam.cz

Franta Tomanec +420 737 754 656, frtom@iscali.cz

Iva Burešová +420 736 504 822, buresova.i@centrum.cz

V sobotu 8. června 2019 se uskuteční slavnostní konferenční bohoslužba pro tři sdružení Česko-Slovenské unie u příležitosti 100 výročí založení Unie. Společné setkání bude v Brně v areálu Výstaviště Brno v pavilonu „V“. Slavnostní bohoslužba začne v 10 hodin a hostem bude předseda Interevropské divize Církve adventistů sedmého dne Mario Brito.

Spolu s bratrem Dymáčkem se můžeme zamýšlet nad tématy sobotní školy.

Příloha – *Kvatro Es* (Smějeme Se Sami Sobě)

Demontáž starého a instalace nového kazatele – to je téma, které hýbalo tento týden naším sborem. Fakt, že náš Pavlík působí ve sboru ostatků už 7 let, vyvolal u mnohých z nás údiv.

Zodpovědní bratři se okamžitě začali usilovně modlit k nebesům za výběr toho nejsprávnějšího kandidáta na post kazatele nikterak pokojného stádečka.

Snaha o nakouknutí přes zeď do kuchyně MSS nám nebyla i přes výraznou fyzickou kondici některých jedinců nic platná. Volba byla do posledního okamžiku utajována.

Ale dnes už to víme! A těšíme se na nového pastýře.

Ameňáky

